

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL } pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
} pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Scrisoare pastorală de Sfintele Paști.
2. Chipuri de preoți Pr. Niculae-Boleanu
3. Învierea Mântuitorului . . Pr. Manea Popescu
4. Prima apologie Diac. A. N. C-linescu
5. Planul Lecțiunii „Decalogul” Pr. Marin C. Ionescu
6. Mișcarea misionară Referent
7. Cronica internă Referent
8. Cronica externă Cronicar, Pr. Stelian Iliescu
9. Cărți Reviste **
10. Daruri și Mulțumiri **
11. Parohii vacante, etc. **

Miron,

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Eparhiei Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României.

Cetitorilor și celor ce vor ascultă această scrisoare pastorală har și pace dela Cel-de-sus; iară dela Noi daruri de bine și sănătate¹⁾.

„Acum însă Hristos a în-
vlat din morți, fiind pâr-
gă învierii celor adormiți. Că de
vreme ce printr'un om a venit
moartea, tot printr'un om și
învierea morților. Și precum
întru Adam toți mor, așa și
întru Hristos: toți vor învia”
(I. Car. XV. 20-22).

*In dimineața învierii, femeile mironosițe
au plecat spre mormântul Domnului, pentru
a-și îndeplini datoria către Cel pe care-L
socoteau mort, dar pe care nu încetaseră*

1. C. C. Preoți vor citi această pastorală în biserică,
în ziua I sau a II a Sf. Paști.

*a-L iubi. Pe drum se gândeau la greutatea
ce vor întâmpina, de a ridica piatra de pe
mormânt și nici de cum la lucrurile minu-
nate, pe cari le vor afla, ajungând acolo.
Dar iată-le în fața mormântului.*

*Cu fețele plecate la pământ, ele ascultă
rostirile prea slăvite ale celor doi îngeri
îmbrăcați în vestimente strălucitoare: „Pentru
ce căutați pe cel viu între cei morți? Nu
este aici, ci a înviat” (Luca XXIV 5-6).*

*In urmă, vestirea îngerilor s'a dovedit
ca fapt întâmplat aievea.*

*Toți cei ce au iubit pe Domnul s'au în-
credințat de minunea învierii Lui. Ince-
dintarea aceasta a risipit toată tristețea
și durerea, pe care moartea Lui pe crucea
Golgoței o aruncase asupra inimilor lor,
și a făcut din ei vajnici împlinitori ai voinței
Lui Dumnezeu. Ușor ne putem inchipui,
iubiți creștini, că primul cuvânt pe care-l
scotea din gură, când se întâlnea unul cu
altul, nu era altul decât acesta: „Hristos
a înviat din morți”, cuvânt pe care-l grăiți
și voi astăzi dintr'o frumoasă deprindere
cu rădăcini atât de adânci.*

*Ce bine ar fi dacă și voi ați grăi acest
cuvânt din acea simțire de biruință asupra
planurilor întunecate ale vicleanului diavol
și de înălțare sufletească până la vederea
slavei celei netrecute a Dumnezeului veșnic!*

*Hristos a fost mort, pentru ura vrăș-
mașilor lui Dumnezeu, adică pentru păca-
tele tuturor; dar acum e viu în puterea
îubirii lui Dumnezeu.*

*Puterea lui Dumnezeu a rupt pecetea
mormântului și l'a umplut de lumina slavei*

Lui. Tot așa, ea rupe și zăgazarile inimii omenești, pentru a goni înlunecul, îndoila și necredința și a pune în locul lor încredințarea unei vieți veșnice, care-și descoperă frumusețea întreagă abia după trecerea din această viață. Totdeauna, valuri de iubire pornesc din crugurile cerului pentru a umple inima omenească. Auziți? Când zicem „Hristos a înviat din morți”, înțelegem că iubirea e mai puternică decât ura și că puterea lui Dumnezeu stă deasupra morții, pe care omul, necredincios și necunoscător de Dumnezeu, a socotit-o totdeauna nebiruită.

Dar Domnul n'a înviat numai pentru El. Slăvind învierea Lui, ne bucurăm că ea ne descoperă taina învierii celor adormiți; și aceasta o susținem pe temeiul istoric, că dela Adam până la Hristos a stăpânit moartea, și pe temeiul experienței prezente a fiecărui creștin, că—cei ce sunt întru Hristos—gustă încă din viața pământească, din bunurile împărăției lui Dumnezeu, și după aceasta vor învia spre viața cea veșnică în împărăția cerurilor.

Iubiți creștini. Cu adevărat învierea Domnului, pe care o prăznuim astăzi, spulberă înlunecul, sub care sta ascunsă cea mai mare taină din sânul veșniciei: taina învierii celor adormiți.

Iată adevărul pe care învierea Domnului îl ridică, în ochii tuturor pământenilor, ca pe un stâlp luminos și viu grăitor: Toți cei morți vor învia, iar în fruntea lor Iisus s'a arătat ca o pârgă a învierii, care trebuie să se împlinească aidoma, la vremea ei. Gândul unei vieți dincolo de pragul mormântului a stăpânit mintea omenească în toate timpurile. Nimeni nu s'a îndoit că viața pământească nu e destul, ci trebuie să se prelungească și peste marginile vederii și cunoașterii minții omenești. Nimeni însă, până la Mântuitorul, n'a putut ceti lămurit paginile acestei vieți, care urmează după moartea trupească.

Iar acum, iată, după ce Hristos s'a făcut pârgă învierii celor adormiți, răspunsul la această întrebare, e pe cât de limpede pe atât de întemeiat: Morții vor învia, cei dreپți spre viață veșnică, iar păcătoșii spre osândă veșnică, căci, „Hristos a înviat din morți, fiind pârgă celor adormiți”, cum zice Sf. Apostol Pavel.

Biserica noastră creștinească și strămoșească, prin aceasta și-a dovedit tăria ei,

că a rămas totdeauna neclintită pe adevărul învierii celor adormiți.

Și numai întru atâta a isbutit să îmbogățească viața omenească, întru cât a putut să așeze la temelia vieții spirituale a fiecărui credincios al ei credința în învierea morților. Fără primirea acestui adevăr nu e cu putință o înaintare pe scara desăvârșirii spirituale. Cuvântul Mântuitorului: „Fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Mat. V. 48) rămâne fără sens, dacă se înlătură credința în învierea morților. Sf. Apostol Pavel zice: „Dacă morții nu înviază: să bem și să mâncăm, căci mâine vom muri” (Cor. XV, 32).

Însă „nu vă înșelați, tovărășiile rele strică obiceiurile bune”, continuă îndată Sf. Pavel. Ceeace însemnează, că cei ce cred în învierea morților, caută în viața aceasta altceva decât mâncare și băutură, caută deci îmbogățirea sufletului cu darurile duhovnicești netrecătoare, înainte de orice.

Învierea Domnului nu poate fi prăznuită, cu prisos de binecuvântări dumnezeiești, fără credința în învierea morților, după cum nu e cu putință viața creștinească fără credința că Iisus s'a făcut pârgă învierii celor adormiți.

Iubiți creștini. Când zicem că Hristos s'a făcut pârgă celor adormiți, întemeiem aceasta pe adevărul istoric, că dela Adam până la Hristos a stăpânit moartea.

Sf. Apostol Pavel zice: „că de vreme ce printr'un om (Adam) a venit moartea, tot printr'un om și învierea morților”. Aceasta însemnează tocmai ceea ce am spus mai sus; fără Hristos nu e viață și înviere, ci moarte.

Dar credința în învierea morților o mai întemeiăm și pe adevărul experienței fiecărui creștin, care ne dovedește lămurit, că „precum întru Adam toți mor, așa și întru Hristos toți vor învia”. Cine sunt „cei întru Adam” și cine sunt cei „întru Hristos”?... Întru Adam sunt cei ce rămân sub stăpânirea spiritului de nesupunere față de voința lui Dumnezeu; sunt cei robiți de preocupări curat trupești și deci materialiste; sunt însfârșit cei cari atât de mult se prețuesc pe sine înșiși, în cât uită că deasupra lor stă Dumnezeu în ciuda tuturor închipuirilor lor. Aceștia mor și acum ca și înaintea venirii Mântuitorului

și slăvitei Lui învieri, în neputință de a se bucura și a se folosi de credința unei învieri spre împărtășirea bunurilor netrecătoare și a păcii veșnice.

„Întru Hristos” sunt cei ce L’au primit pe El ca cel ce este „calea, adevărul și viața”, — cei ce văd în El împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, — cei ce cred în El ca în Fiul și Trimisul lui Dumnezeu — cei ce stau față de El ca mlădița față de butuc, — cei ce se mărturisesc înaintea Lui, ca păcătoși și se roagă de iertare, — cei ce se împărtășesc cu Sfântul Trup și sânge al Lui — în sfârșit cei ce caută și găsesc în lucrarea Lui răspunsurile lămurite asupra vieții veșnice. Toți aceștia păstrează credința în învierea morților ca pe un mărgăritar de mult preț, iar viața lor se scurge cu privire, neîncetat atentă, spre veșnicia luminată de cuvântul evangheliei Mântuitorului.

Iubiți creștini. Astăzi, mai mult ca oricând, e nevoie să vă lămuriți credința în învierea morților, despre care cu atâta

putere ne vorbește praznicul învierii Domnului. De ce aceasta?... Pentru că numai de lipsa acestei credințe sunt legate relele și greutatea ce apasă greu asupra tuturor. Uciderile, furturile, ca și toată ușurătatea și disprețul cu care e privită valoarea vieții omenești, sunt roade ale viețuirii „întru Adam”, deci ale viețuirii fără Hristos.

Hristos dă un preț deosebit vieții omenești, căci înviind din morți spune tuturor: „Și voi veți învia, spre bucurie veșnică sau spre osânda veșnică”.

Indemnându-vă, cu toată puterea ce-Mi este dată, spre primirea adevărilor mântuitoare ce răsar din faptul învierii Domnului, rog neîncetat pe atotputernicul Dumnezeu să stea alături de voi, ca nici unul să nu rămână neîmpărtășit de bunurile vieții veșnice dobândite prin învierea din morți, după voința și înțelepciunea dumnezeiască.

Al vostru de bine voitor
Patriarh MIRON

București, Aprilie, 1928

CHIPURI DE PREOȚI

6.

VESTITUL POPA TUNSU

— adică protopopul Ioan Piuariu din Sadu —

Mulți vor fi auzit zicătoarea bătrânească: s’a dus vestea ca de popă tuns —, dar puțini vor fi știind cum a ieșit această vorbă în lume. Ascultați-i povestea că e cu adevăr.

Când mitropolitul Atanasie al Ardealului s’a lepădat de legea noastră ortodoxă, pentru care jurase în mitropolia din București, și s’a dat în legea papii de la Roma, s’a frânt în două frontul bisericesc al Românilor de peste munți. O frântură, cea mică, s’a lipit de Atanasie, unitul, și s’a numit biserica română unită cu Roma. Frântura cea mare a rămas credincioasă vechii credințe ortodoxe a moșilor și strămoșilor noștri. Uniții aveau sprijin tare pe pământ: episcopul lor, papa de la Roma, împăratul nemțesc de la Viena, armata nemțească. Ortodocșii n’aveau sprijin omenesc, dar cu ei ținea Dumnezeu din cer, care nu lasă în părăsire pe cei credincioși ai săi, ci le trimite duh de viață dătător care face lei din oi și înțelepți din cio-

bani. Luptă aprigă s’a încins între uniți și ortodocși. Încăierarea a durat două vieți de om. La urmă au biruit ortodocșii. Mucenicii și luptătorii lor pentru ortodoxie sânt mulți. Unul din cei mai neînfricați este vestitul popă Tunsu.

La jumătatea drumului dintre Căineni și Sibiu, puțin spre stânga, se află satul românesc Sadu. Aci s’a născut popa Tunsu. Numele lui adevărat este Ioan Piuariu. Când a fost să se preoțească, el n’a vrut să fie hirotonit de episcopul unit de la Blaj, ci s’a dus pe Ot în jos și a primit darul preoției din mâinile episcopului ortodox Grigorie al Râmnicului. Dacă s’a întors acasă, n’a stat locului, ci mânat de firea lui inimoasă și îndrăzneată a pornit să propoveduiască pentru credința ortodoxă și împotriva uniației. Cum vueste Otul în vaduri, așa răsuna cuvântul din gura părintelui Ioan din Sadu; și cum s’adună oile la fluierul păstorului, așa se adunau mulțimile la glasul părintelui. De

puterea vorbeii lui s'au cutremurat generalul comandant din Sibiu și episcopul unit din Blaj.

Socotindu-l un Samson, au crezut că puterea lui stă în plete. De aceea legat a fost părintele Ioan de soldați, dus a fost la Blaj, iar foarfecele episcopului Petru Aron i-au tăiat barba și părul. Popa Tunsu l-a poreclit lumea; dar vestea de popa cel tuns s'a dus departe; căci cum nu oprești Oltul în loc, așa nu l-au oprit pe popa Ioan Tunsu de la propovedania lui nici pedeapsa episcopului și nici poruncile împărătești. Ba credincioșii l-au cinstit, în ciuda episcopului, cu vrednicia de protopop în Sadu.

De la o vreme păru-i-s'a părintelui Ioan Tunsu îngustă valea Oltului pentru cuvântul său; de aceea s'a întins spre Cluj unde ortodocșii erau mai amenințați și unde el chemă pe Români la un sobor pentru legea veche românească. De la Cluj vine în câmpia Mureșului. Aci pe câmpie, în satul Sânpietru, în zi de târg, unde era lume luminată, își face amvon de scânduri în mijlocul bâlciului, și, de dimineață până seara, tună, în proză și în versuri, împotriva celor de altă credință. Nici un slujbaș nu îndrăznește să-l oprească de frica poporului care ținea la el ca la un sfânt.

Târziu seara, când popa Tunsu găzduia la un român din satul Pogăceaua, soldații pot să-l prindă cu mare greutate, după ce împușcă gazda. Legat fedeleș pe cal, ocolit cu viclenie de frica Românilor carii căutau să-l scape, a fost dus popa Tunsu prin întuneric și prin văi, din închisoare în închisoare, până la Viena, unde a stat în temniță în anii Domnului 1760 și 1761.

Cetitorule, dacă vrei să citești scrisori scrise din inimă, apoi eu te îndemn să citești scrisoarea lui Ion Piuriu din Sadu și a soției sale Dobra către fiul lor «sfințitul

părinte Ioan» care, purtat ca Domnul Hristos din loc în loc, stă închis la Viena; de dorul lui le arde inima, cum arde gâtul cerbului după izvoare de apă. Și să mai citești scrisoarea «Patrasiei din Sadu, soția credincioasă» a părintelui Ioan, ai cărui «copilași au rămas ca niște pui de porumb izbiți la pământ și zdrobiți de durere, așteptând în fiecare zi să vie tatăl lor».

Diplomația vieneză, stricătoare de suflete, sloboade din închisoare pe popa Ioan Tunsu, îi dă pensie zilnică, dar îi cere în schimb să stea liniștit. Preotul se întoarce acasă. Însă cum nu poți opri vântul din mersul lui, tot așa banii Vienei nu-l pot împiedeca de la împlinirea chemării lui pe lume: propoveduirea pentru ortodoxie și împotriva uniației. Departe de satul lui, tocmai prin Doboca, îl prind autoritățile, mișcând gloatele prin cuvântu-i înaripat. Iar cunoaște popa Tunsu temnițele Vienei; dar acestea nu se mai deschid acum pentru el de cât cu condiția să nu se mai întoarcă în Ardeal. Ca într-o temniță mai largă silit fu popa Ioan Tunsu să-și încheie viața în Banatul lipsit de uniți, departe de valea Oltului și de câmpiile Mureșului dătătoare de prilejuri pentru lupte de credință. Ci în istoria bisericii noastre pomenit va fi cu cinste inimosul preot Ioan Tunsu.

Iar eu de câte ori citesc viața lui scrisă de Petru Maior, precum și scrisorile înlăcrimate ale părinților și soției sale, mă încredințez întru totul de adevărul dumnezeiștilor cuvinte: «Oricine care a lăsat frați sau surori, sau tată, sau mamă, sau femei, sau copii, sau moșii, sau case pentru numele meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică» (Matei 19,29).

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu

INVIEREA MANTUITORULUI

Independent de numeroasele minuni săvârșite de Domnul, evanghelia cuprinde trei minuni de cea mai mare importanță și pe cari le putem privi ca esențiale: minunea nașterii, aceea a persoanei Domnului și a învierii din mormânt. Aceste minuni sunt strâns și indisolubil legate una de alta: se explică și se completează mutual. Dacă Iisus a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, să înțelege dela sine că s'a născut dintr-o fecioară

și trupul Lui muritor nu putea să rămâne în mormânt. Această din urmă minune fusese vestită cu o mie de ani înainte, de David, în cuvinte foarte lămurite, pe cari Sf. Petru și Pavel le-au aplicat la Domnul:

„Inima mea e veselă și sufletul bucuros,
Trupul meu însuși se odihnește în siguranță:
Căci Tu nu vei lăsa sufletul meu în locul celor morți,

Nu vei îngădui ca cel care Te iubește să vadă stricăciunea¹⁾;

Astfel vorbise psalmistul și profetul rege despre Mesia, care nu se cuvenia „să guste moartea” decât în treacăt, căci nu era cu puțină ca „Prințul vieții”, astfel cum Îl numește sf. Petru, să rămână mult timp în mormânt, ca ceilalți oameni.

Nu numai pentru Iisus este esențial faptul învierii Sale, ci pentru întreaga Lui lucrare, care se sprijină pe această taină ca pe o temelie necesară. Acest lucru l-a demonstrat Sf. Pavel, cu toată vigoarea dialecticii Sale: „Dacă Hristos n'a înviat, deșartă este atunci predica noastră, deșartă este și credința voastră. Ba încă ne dovedim și martori mincinoși, față cu Dumnezeu, căci am mărturisit, împotriva lui Dumnezeu, că a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat... Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este credința voastră. Sunteți și acum în păcatele voastre.” (I Cor XV. 14-17). Creștinismul s'ar dărâma în întregime, ca un singur bloc, dacă învierea lui Iisus n'ar fi un fapt istoric. În cazul când Iisus din Nazaret nu ar fi înviat din mormântul lui Iosif din Arimateea, acest mormânt n'ar fi numai mormântul unui om, ci al religiei legate de numele Lui.

Adversarii creștinismului au simțit aceasta; deaceia au făcut toate încercările posibile pentru a destăinua faptul învierii Mântuitorului. Încercări zadarnice. Insuși Iisus prezisese: deaceia înainte de a se înălța la cer, a întărit în chip deosebit pe apostoli ca „mărturii” ai acestei minuni mărețe, pe care dealtfel le-o prezisese de mai multe ori.

Apostolii au înțeles întocmai: de aceia, îndată după înălțarea la cer, ei împlinesc sarcina de mărturie cu râvnă neobosită, și întâiu în Ierusalim, înaintea celor ce condamnaseră pe Iisus la moarte și cari Îl văzuseră răstignit pe cruce. Dintre apostoli, niciunul n'a înțeles mai bine ca sf. Pavel importanța acestei dogme a învierii lui Hristos: de aceia el revine foarte adeseori asupra ei în epistolele sale, o înfățișează sub toate fețele teoretice și practice, trăgând concluzia că Iisus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, întemeietorul creștinismului.

Dar o asemenea minune cere, firește, probe, pentru a deșteptă și a întări credința. Și Dumnezeu a voit ca să avem aceste probe, puternice și abundente, expuse de cei patru evangheliști și de apostolul neamurilor. Totuș niciunul din sfinții scriitori nu descrie însuși faptul învierii lui Hristos, care după toată probabilitatea, a fost nevăzut de ochiul omenesc. Nu există un singur cuvânt, care să arate momentul precis sau chipul în care s'a savârșit. Din indicațiunile lor reese numai că, a treia zi după răstignire, adică în ziua întâia a săptămânii, mormântul în care fusese pus trupul Mântuitorului, a fost găsit gol, în zorii zilei, de sfințele femei. În momentul învierii, sufletul lui Hristos, revenind din locul binecuvântat de Dumnezeu, s'a unit din nou cu trupul de care îl separase moar-

tea și acest trup, rămânând același în substanță, cum o dovedesc semnele rănilor și fiind tot material, pentru că putea fi pipăit și era capabil să primească alimente, era înzestrat cu calități noi cari îi permiteau să se facă invizibil, să străbată distanțe, să pătrundă prin ușile încuiate. Persoana lui Hristos era aceeași, deși avea ceva ceresc și plin de demnitate; dar El era încă plin de iubire, familiar și atractiv.

Dacă evangheliștii și Sf. Pavel păstrează, asupra faptului învierii lui Iisus, o tăcere care e în plin acord cu adevărul însuși, ei povestesc un număr destul de mare de manifestațiuni și arătări ale dumnezeescului Inviat către diferite persoane, fie aparte, fie reunite în grupe, când la Ierusalim, când în Galileea, încât nu mai rămâne nicio îndoială asupra realității minunii. Dar să ne mărginim la povestirile evanghelice; mai departe vom vorbi și despre cele scrise de Sf. Pavel, cari nu constau dealtfel decât într'o enumerare fugitivă a arătărilor Domnului. Povestirile Sfântului Matei, ale Sf. Marcu, ale Sf. Luca și ale Sf. Ioan sunt, aici ca și în alte părți, de-o simplitate pe care o egalează numai frumusețea lor. Cu tot calmul lor aparent, se simte vibrând în ele un sentiment dulce de bucurie și biruință, foarte firesc după clipe atât de triste și în legătură cu o taină atât de măreață. Cei patru povestitori păstrează, ca pretutindeni, caracterul lor individual și continuă să se conform ze scopului lor general și particular, pentru obiectul episoadelor ce povestesc. Deci fiecare dintre ei a luat, din câmpul amintirilor sau din cel al tradițiunii, faptele cari cadrau mai mult cu planul lui inițial. Sf. Matei și Sf. Marcu se urmează foarte deaproape, ca de obicei; povestirile lor sunt mai puțin dezvoltate. Sf. Matei, după ce ne-a făcut cunoscut impresiunile produse asupra prietenilor ca și asupra vrăjmașilor lui Iisus de aflarea mormântului gol, se grăbește să ne poarte în Galileea, unde Iisus dăduse întâlnire discipolilor Lui. El nu povestește decât două arătări ale Mântuitorului către sfințele femei în Ierusalim și către ucenici pe muntele Galilean. Povestirea Sf. Marcu este mai concisă decât oricând; el se mărginește a schița arătările lui Iisus către Maria Magdalena, către cei doi ucenici din Emaus și către apostoli. Cercetările personale ale Sfântului Luca l-au permis să-și procure cunoștința mai multor fapte noi, pe cari le expune, în felul lui, viu și dramatic. Cea mai mare parte a povestirii lui ar putea fi intitulată: „Zua învierii la Ierusalim”. El aduce interesante amănunte asupra arătării lui Hristos către ucenicii din Emaus și către apostoli adunați la un loc în Ierusalim. Deasemenea menționează în scurt, și arătarea al cărei obiect a fost Sf. Petru; dar nu spune nimic de arătările din Galileea. Povestirea Sf. Ioan ne aduce, aproape în întregime, fapte noi. Arătările către Maria Magdalena și către cei șapte apostoli aflați la pescuit pe locul Galileei se socotesc printre cele mai frumoase pagini ale evangheliei lui. Portretele individuale pe cari le face: Mariei Magdalenei, lui chiar, lui Petru, lui Toma

1. Psalmul XVI.

și lui Iisus însuși, sunt adevărate capo-d'opere.

Din acestea rezultă, că, dacă cele patru povestiri evanghelice ale învierii conțin fiecare particularități a căror reunire formează un întreg foarte bogat, ele prezintă și variante numeroase și foarte importante. Povestitorii nu se întâlnesc asupra punctelor principale decât pentru a se despărți îndată și pentru a povesti, fiecare în felul lui, trăsăturile particulare. Totuși, cu toții rămân în adevăr; divergențele provin din aceea că înfățișează aspectele distincte ale unui eveniment foarte complex. Nu se poate zice că s'ar afla între ei, asupra vreunui punct, vreun dezacord real. Pentru istoric, principala dificultate consistă în a înșiră și a sistematiza amănuntele aduse de cele patru povestiri reunite, în așa fel ca să se obțină o urmare cronologică, cel puțin aproximativă. O siguranță completă în această chestiune este imposibilă, încât trebuie să ne mulțumim cu o înșirare probabilă, ceea ce nu vatamă nimic din măreția și adevărul faptului învierii Domnului.

ÎN JURUL SFÂNTULUI MORMÂNT.

Încă dela început, sfinții evangheliști ne fac să asistăm la diverse întâmplări petrecute în jurul mormântului în care fusese așezat trupul Mântuitorului. Acest mormânt și grădina în care se afla mormântul au un rol considerabil în dimineața Duminicii învierii. Imprejurul mormântului va fi fost un neîncetat dute-și-vino a discipolilor mișcați, neliniștiți și adânc turburați de faptele văzute.

Cei patru evangheliști spun lămurit că aceste fapte se petrec a doua zi după Sămbătă, adică în prima zi a săptămânii iudaice. Disdediminează (povestitorii insistă în măsură egală asupra acestui punct), femeile mironosițe, cari se dovediseră atât de devotate lui Iisus în timpul vieții sale publice, ca și în momentul morții sale, pleacă pentru a săvârși, înăuntrul mormântului, îmbălsămarea, pe care sosirea sâmbetei le împiedecă să o facă complet, după cum era dorința lor. Soarele începuse să răsară când se apropiau ele de grădină. Sfinții evangheliști le numesc pe cele mai multe dintre ele: în primul rând Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob cel mic, Salomea și Ioana. Ele au fost cele din urmă cari au plecat dela mormântul Domnului, când trupul Lui a fost așezat în mormânt, și acum sunt cele dintâiu cari se grăbesc să-și împlinească această sarcină de iubire, dar dureroasă. Mergând pe drum cu sufletele zdrobite, se gândeau, după socoteala firească, la greutatea pietrii, care fusese pusă pe ușa mormântului, sub ochii lor. „Cine va ridica această piatră?“, se întrebau ele cu neliniște. Știau foarte bine că chiar cu toatele la un loc, nu vor putea s'o înlăture și se temeau că, pe vremea aceia de dimineață, n'au să găsească pe nimeni să le ajute. Apoi, nici nu știam că autoritățile iudaice puseseră păzitori în jurul mormântului. Deci nu se gândeau deloc la posibilitatea învierii Mântuitorului; gândul lor era deci îndreptat cu totul spre altceva decât

spre ceea ce era să se întâmple. Mare le-a fost mirarea când, apropiindu-se și ridicând ochii spre vârful Golgotei văzură că piatra era dată la o parte și mormântul deschis.

Sfântul Mateiu este singurul care ne dă câteva lămuriri asupra a ceea ce s'a întâmplat cu puțin înainte de sosirea lor, poate chiar în momentul învierii Domnului. Un cutremur puternic de pământ s'a întâmplat, ca și în ceasul morții lui Iisus; apoi a coborât din cer un înger, sub chip văzut, care s'a apropiat de mormânt, și, în ciuda măsurilor luate de Sauhedriu pentru paza mormântului, răsturnase piatra care era deasupra mormântului și ședea pe ea, în pozițiunea unui învingător și păzitor. Fața lui strălucia ca lumina, și vestimintele lui erau albe ca zăpada. Înăfășarea lui dinafară era orbitoare de strălucitoare, ca și corpul lui Iisus în clipa schimbării la față. Văzându-l, soldații postați în jurul mormântului au rămas împietriți, și căzând jos ca și morți, n'au putut să se mai scoale câteva minute.

Să revenim la femeile mironosițe. Când surpriza, amestecată cu teama, care le cuprinsese la vederea mormântului deschis, se mai lămuri, intrară înăuntru unde fusese așezat trupul Mântuitorului. O nouă spaimă le așteptă, căci, pedeparte „nu găsiră trupul Domnului Iisus“, cum zice sfântul Luca, și dealtă parte un al doilea înger investmântat în alb stă de partea dreaptă. Tot sfântul Luca ni le arată cuprinse de spaimă, coborînd capul neîndrăznind să ridice ochii—atât erau de tulburate de arătarea îngerului. Ingerii le-au zis:

„Nu vă temeți. Căutați pe Iisus din Nazaret, care a fost răstignit; pentru că căutați pe cel viu printre cei morți? Nu este aici; ci a înviat, precum a zis. Veniți și vedeți locul unde a fost pus Domnul. Aduceți-vă aminte de ceea ce va spus, încă de pe când era în Galileea: Trebuie Fiul Omului să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze“.

E plină de viață această cuvântare scurtă. S'a semnalat deseori emoțiunea pe care o provoacă aceste fraze reperi și întretăiate. Scopul îngerilor e de a întări inimile acestor femei. Ele, ca prietene ale Mântuitorului, n'au nici un motiv să se lase cuprinse de teamă; aceasta e partea vrăjmașilor lui Iisus. În tonul îngerilor par'că ar fi o muștrare pentru femei. Cum vine ele să caute pe Mântuitorul înviat în mormânt? Nu este acesta un nou sens? Dar îndată, îngerii le încurajează, invitându-le să se apropie pentru a constata singure că, corpul lui Iisus, care fusese pus în mormânt, nu mai este acolo pentru că a înviat. Apoi le reamintește că, mai înainte, pe când erau în Galileea, dumnezeescul învățător le prezisese lămurit moartea Lui, ca și învierea din morți. Într'adevăr, ele își amintesc aceste cuvinte, pe cari, atunci când li se spuse Mântuitorul, nu le înțeleseseră, după cum nu le înțeleseseră nici apostolii.

Unul din îngerii adaugă: „Mergeți de spuneți ucenicilor și lui Petru, că a înviat și că El merge înaintea voastră în Galileea. Acolo Il veți vedea, precum a zis vouă“. Mențiunea despre

Petru are ceva adânc mișcător. Numindu-l aparte, îngerul declară, în numele lui Iisus, că greșeala lui a fost iertată, uitată. Ceeace surprinde în primul rând, e că îngerul nu face nicio aluziune la apropiatele arătări, de cari Domnul va învrednici pe apostolii săi în Ierusalim, în aceiași zi chiar și apoi cu opt zile mai târziu. Dar îngerul nu avea sarcina să vestească toate arătările Mântuitorului după învierea din morți. El le vestește, ceea ce va face îndată și Mântuitorul, pe acelea cari aveau să se întâmple în Galileea, din pricina caracterului lor oficial și solemn; dar în același timp celelalte arătări nu sunt excluse.

„În Galileea!“ Aici inaugurase Iisus lucrarea Lui, aici alipise de El pe cei dintâi ucenici ai Săi, aici petrecuseră ei cele mai fericite momente alături de El. În aceste locuri pline de dulci amintiri voia El să-i revadă încă odată, pentru a le da cele din urmă instrucțiuni.

Maria Magdalena n'a azistat la această scenă, căci din momentul ce zărise că mormântul e deschis, plecase repede înapoi, fără să se mai uite înlăuntrul să vadă ce se întâmplase, și vestise, adânc mișcată, lui Petru și lui Ioan această veste gravă: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus“. Ea nu se gândise nici un moment la puțința învierii dumnezeescului ei Prieten. Din clipa în care văzuse mormântul deschis, a presupus că fusese violat de răufăcători sau de vrăjmași, cari furaseră, cu mâini sacrilege, trupul sfânt al Învățătorului. Gândind la această profanare, era plină de întristare.

Doritori de a controla faptele prin ei înșiși, cei doi apostoli, Petru și Ioan, au plecat îndată spre mormânt. Cea de a patra evanghelie ne povestește dramatic, și cu toate amănuntele, acest drum. La început Petru și Ioan au mers împreună, în pas egal; dar Ioan, mai tânăr și mai repede, a luat-o înaintea prietenului lui, și a ajuns înainte la mormânt. Fără să intre înlăuntru, s'a plecat din afară și a văzut giulgiurile

în care a fost înfășurat trupul lui Iisus. După toată probabilitatea, emoțiunea l-a reținut afară, nu, cum s'a presupus, sentimentul superiorității, ierarhice a lui Petru.

Petru l-a ajuns îndată și a intrat, cu impetuozitatea lui obișnuită, în mormânt. Atunci a constatat că nu numai giulgiurile erau așezate jos pe pământ, cum observase și sfântul Ioan, ci și măhrama, cu care fusese acoperit capul lui Iisus, era întocmită deoparte, într'un alt colț al mormântului. Aceste lucruri dovedeau că mormântul nu fusese obiectul vreunei violențe; căci răufăcătorii sau vrăjmași n'ar fi umblat cu aceste giulgiuri cu atât respect. Îngerii înșiși, bănuim noi, fuseseră însărcinați cu aceste îngrijiri delicate, după învierea Mântuitorului. Ioan a pătruns, la rândul lui înlăuntru, și a cercetat unul după altul giulgiurile, cărora atingerea cu trupul dumnezeesc a lui Hristos le dăduse un caracter sfânt. Rezultatul cercetării lui a fost desăvârșita credință în învierea Învățătorului lui prea iubit: „Am văzut și am crezut“, cu aceste cuvinte își termină el povestirea sa. Până atunci, o mărturisește cu nevinovăție, el nu înțelesese, ca ceilalți apostoli, că după Scripturi Hristos trebuia să învieze din morți; atât de greu și de încet a intrat această idee în sufletul lor. «Nu credința, întemeiată înainte de orice pe Scripturi, că Hristos trebuia să învieze din morți, a îndemnat pe apostoli să aștepte învierea Lui; ci evidența că El înviase i-a adus la cunoașterea a ceea ce învăță Scriptura asupra acestei chestiuni».

În timp ce, cei doi apostoli se înapoiau spre casă, pentru a aștepta urmarea acestui eveniment, Petru, în ceea ce-l privește, cugetă și admiră în el însuși împrejurările al căror martor fusese. Poate că și în sufletul lui s'a făcut lumină deplină atunci, de care nici noi să nu fim lipsiți.

După L. Cl. Fillion
de Preot MANEA POPESCU

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL

XVI. 3. Căci nu trebuie să rezistăm; nici imitatori ai celor răi n'a voit Iisus să fim, ci ne îndeamnă să atragem cu răbdare și indulgență pe toți, din dezonoarea și patima celor răi. 4. Putem să vă arătăm (ca exemple) mulți din cei ce au existat printre voi: din violenți și tirani s'au schimbat, fiind învinși fie de răbdarea vecinilor cu cari stăteau în contact, fie observând răbdarea extraordinară a celor nedreptățiți de către însoțitorii lor, fie din experiența (câpătată) în afacerile (făcute împreună) cu ei. 5. Pe lângă acestea (El) ne-a poruncit să nu jurăm nicidecum și să spunem totdeauna adevărul: „Nu vă jurați nicidecum și (cuvântul) vostru

să fie da, da, și nu, nu; iar (ce este) mai mult decât acestea, dela cel rău“ (este) Mat. 5_{34,37}). 6. Și că trebuie numai pe Dumnezeu să adorăm, ne-a convins zicându-nie astfel: „Cea mai mare poruncă este: Vei adora pe Domnul Dumnezeuul tău și Lua singur vei servi din toată inima ta și din toată puterea ta, pe Domnul Dumnezeu Cel care te-a făcut“ (Marc. 12₂₉₋₃₀). 7. Și propiindu-se de El un oarecare și zicându-i: «Învățătorule bun», i-a răspuns zicând: «Nimeni nu este bun decât numai Dumnezeu, Cel care a făcut toate» (Marc. 10₁₇₋₁₈; Luca 18₁₈₋₁₉). 8. Iar cei cari nu trăesc după cum El a învățat, (aceștia) să nu fie socotiți a fi

creștini, deși cu limba ei spun învățăturile lui Christos, căci (E) a spus, că se vor mântui nu cei ce numai zic, ci cei ce fac fapte. 9. El a zis: «Nu tot cel ce-mi zice Doamne va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu Care (este) în ceruri (Mat. 7_{,21}). 10. Căci cel care mă ascultă și face ceea ce zic, ascultă pe Cel ce m'a trimis (Cf. Mat. 7_{,24}; Luca 10_{,16}). 11. Mulți îmi vor zice: Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am mâncat și am băut și minuni am făcut? Și atunci le voi zice lor: Depărtați-vă dela mine cei ce lucrați fărădelegea (Mat. 7_{,22-23}; Luca 13_{,26-28}). 12. Atunci va fi plângere și scrâșnirea dinților, când cei dreپți vor străluci ca soarele, iar cei nedreپți aruncați în focul cel veșnic. (Mat. 13_{,42-43}). 13. Căci mulți vor veni în numele meu, pe dinafară îmbrăcați în piei de oi, iar înăuntru fiind lupi răpitori; din faptele lor îi veți cunoaște. Tot pomul, care nu face roadă bună, se taie și în foc se aruncă» (Mat. 7_{,15-16}; 19). 14. Pedepsiți așa dar pe cei ce nu trăesc conform învățăturilor Lui și numai se numesc creștini; noi cerem (acest lucru) dela voi.

XVII. Pretutindenii înaintea tuturor noi ne

silim să dăm tributuri și impozite celor puși de voi, după cum am fost învățați (de El). 2. Căci în timpul acela venind unii să-L întrebe, dacă trebuie să se plătească tributuri Cezarului, El a răspuns: «Spuneți-Mi, chipul cui este pe monedă?» iar ei au zis: «Al Cezarului». Și iarăș le-a răspuns lor: «Așa dar dați Cezarului cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu». (Mat. 22_{,17-22}; Luca 20_{,21-26}). 3. Pentru aceasta noi adorăm numai pe Dumnezeu, iar vouă cu plăcere vă servim în celelalte, recunoscându-vă de împărăți și conducători ai oamenilor și rugându-vă, ca să judecați cu puterea (voastră) împărătească, având înțelepciune și bunul simț. 4. Iar dacă voi n'aveți nicio grijă de noi, cari ne rugăm și toate le declarăm pe față, noi, cei cari credem, nu vom fi întru nimic strămtonați, mai ales fiind convinși, că fiecare după meritul faptelor va suferi pedeapsa veșnică prin foc, și în proporția puterilor pe cari le-a primit se va cere răspuns de către Dumnezeu, după cum Christos a anunțat zicând: «Căruia Dumnezeu a dat mai mult, mai mult va cere dela el» (Luca 12_{,48}).

trad. de Diac. Al. N. CONST.

PLANUL LECȚIUNII „DECALOGUL”

I. Pregătirea.—Ochii oamenilor se îndreaptă spre creasta munților pentru următoarele motive:

1. Pe culmile munților e aer curat.
2. Pe culmile munților găsește omul odihnă și recreație.
3. Pe culmile munților domnește liniște adâncă.
4. Pe culmile munților omul se vede mic și neputincios în sânul firii înconjurătoare, care se întinde deasupra capului său și se desfășoară la picioarele lui ca o privescime amețitoare.

Pe vârful unui munte s'a învrednicit Moisi să vorbească cu Dumnezeu față către față. Cu acest prilej Dumnezeu a dictat cele 10 porunci, iar Moisi le-a scris pe 2 table de piatră.

II. Anunțarea.—Vom trata despre cele zece (10) porunci — Decalogul.

III. Tratarea.—1. Viața răsvrătită și risipită a poporului Ebreu trebuia disciplinată.

2. Legea ca frâu al vieții.
3. Se reproduce cu ajutorul elevilor cele

zece porunci în ordinea în care le știu ei.

4. Se vor repeta apoi în ordinea în care au fost prinse de Moisi din graiul divin și așternute în scris pe cele 2 table de piatră.

5. Se vor împărți apoi în două categorii: a) poruncile privitoare la Dumnezeu; b) poruncile privitoare la aproapele.

6. Se vor împărți apoi în alte două categorii: a) poruncile afirmative; b) prohibitive (de opreliște).

7. Se face o repetare generală.

IV. Asocierea.—1. Legea mozaică constând aproape numai din porunci de opreliște te ațată la călcarea ei, pe când legea Evgangelică având numai forma afirmativă a devenit stăpân sufletului omenesc.

2. Decalogul s'a dat pe muntele Sinai; tot un munte a fost catedra depe care Mântuitorul și-a desfășurat mare parte din învățătura Sa—muntele Fericirilor.

3. Pe creasta unui munte s'a îmbrăcat Domnul întru slavă, Taborul.

4. Pe creasta unui munte s'a săvârșit

mântuirea neamului omenesc — Golgota.

V. *Aplicarea*.—I. In tunete, în fulgere și în trăsnete s'a petrecut acest eveniment dumnezeesc: a) Ca Moise să fie pătruns de rostul lui înalt. b) Ca poporul să-și uite de sălbăcie și să fie pregătit pentru ascultare: Tu stai nepăsător?!

2. Scoborându-se din munte, Moisi a găsit poporul închinându-se și jucând în jurul unui vițel de aur.

Aurul este și azi idolul multora dintre creștini: tu te înnumeri oare printre ei?!

3. Moisi mâniindu-se de idolatria poporului său a trântit tablele și le-a spart.

Nu cumva și voi, elevi, faceți la fel când din pricina lenei trântiți evanghelia și manualul de religie, simțindu-vă plictisiți cu citirea lor?!

4. Moisi a scris cu degetul pe piatră cele 10 porunci; iar voi scumpi elevi trebuie să le scriți cu neșterse slove de sânge în inimile voastre curate!

Pr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuibu cu Barză

MIȘCAREA MISIONARA

CERCUL PREOȚESC DIN PAROHIA VADU-SĂPAT PRAHOVA —Duminică 11 Martie a. c. a avut loc în comuna Vadu-Săpat, ședința cercului pastoral din Circ. V. Călugăreni, unit cu cercul cultural învățătoresc din Circ. Ceptura.

Sfânta Liturghie, oficiată de soborul de 6 preoți, a fost înălțătoare; răspunsurile au fost date alternativ de corul învățătorilor și al cântăreților.

Predica a fost susținută de Pr. I. Gafton, parohul din Rotari, care analizând cu multă îndemnare pericopa evanghelică a zilei — vindecarea slăbănogului — scoate învățăminte morale pentru viața zilnică, arătând și exemplificând cu abundență de pilde, condițiunile pe care omul îndeplinindu-le, va bine merita ajutorul lui Dumnezeu.

Cuvintele păr. predicator au fost pe înțelesul tuturor și au mers la inima ascultătorilor, cari la sfârșitul predicii l-au răsplătit cu urări de „să trăiți“.

După masă la ora 3, a urmat în localul școlii primare ședința publică; aceasta a fost deschisă de D-l Ilie Popescu, venerabilul președinte al cercului cultural Ceptura, care în cuvinte calde arată jertfa pe care preoții și învățătorii o fac pentru luminarea și îndemnarea satelor și fiecare în parte în sfera sa de activitate și, uniți la oaltă în cercuri pastorale și culturale.

Pr. Proistos I. Popescu — președintele cercului pastoral, arată însemnătatea acestor cercuri, asemănându-le cu vrednicul plugar care plin de nădejde și cu toată grija își ară ogorul și aruncând semințe curate și alese, așteaptă rod însutit. Încheind cu nădejdea că ascultătorii vor fi pământul cel bun în care semința aruncată de cuvântători va prinde rădăcini și va da roade, recomandă spre ascultare pe Pr. C. Iliescu parohul din Ceptura II, care tratează cu multă pricepere și iscusință despre „Taina Spovedaniei și a Sf. Împărtășiri“, arătând efectele acestor mistere asupra celor ce cu deplină credință, cu deplină curățenie și cu deplină sinceritate le primesc. Insistă asupra faptului că omul nu trebuie să aștepte ultimul moment — patul de moarte — pentru a alerga la aceste ajutoare divine, ci că ele trebuiesc primite cât de des spre întărirea sufletului și a trupului.

Urmează Pr. Gh. Rădulescu, parohul din Ceptura I, care vorbește despre „Combaterea jocurilor de noroc, a lenei și a risipei“ și după ce arată pericolul și ruina ce aduce în suflete, în familii și inclusiv țării, practicarea acestor patimi și vicii, îndeamnă la părăsirea lor spre binele și propășirea vieții creștine, care aduce după sine binele și propășirea individului și a neamului.

Din partea cercului învățătoresc ia cuvântul Pr. Alex. Gădiuță din Fântânele, care arată rolul școlii în buna creștere a copiilor, dar asigură că toate silințele școlii vor rămâne infructuoase atâta timp cât și dacă părinții copiilor nu vor conlucra cu școala în buna lor îndemnare.

Elevii școlii primare au executat mai multe cântece și recitări instructive și foarte bine alese.

Pr. proistos în cuvântul de încheiere, face o sinteză a celor spuse de ante vorbitori și îndeamnă pe auditorii să folosească învățămintele ca li s'au dat.

Cu acest prilej s'au împărțit mai multe broșuri din biblioteca cercului „la și Citește“, iconițe și reviste „Brazda“ din Ploiești.

CERC PASTORAL. — Duminică 29 Ianuarie c., cercul pastoral Puchenii Moșneni-Prahova, a ținut ședință în comuna Pietroșani, împreună cu învățătorii cercului cultural respectiv.

Dimineața la ora 8, s'a început Sf. Slujbă, oficiată de un sobor de șapte preoți și doi ieromonahi. Cântările Utreniei și răspunsurile Sfintei Liturghii, au fost cântate de cântăreți, o parte din învățători și doi studenți teologi.

Predica a fost susținută de Cucernicul Proistos Dimitrie D. Nicolescu, având ca temă evanghelia Hananeencei, în legătură cu ridicarea morală a lui Zahau și cu porunca Domnului Iisus, spusă celor zece leproși: Arătați-vă la preoții bisericii“. Pe această temă, susținându-și documentarea credinței, moralei creștine și însemnătatea bisericii și a preoților, a combătut cu tărie sectele și în special adventismul.

Părintele I. C. Vasilescu, parohul și învățătorul local, aduce viile sale mulțumiri credincio-

șilor care au contribuit la împodobirea bisericii cu multe lucruri de preț și odoare.

După terminarea slujbei, s'a oficiat lângă monumentul eroilor din localitate, un parastas pentru Regele Ferdinand, eroii Pietroșăneni și răposații preoți și cântăreți.

Aci, Păr. D. D. Nicolescu, a lădat, în scurte cuvinte, faptele eroilor neamului și ale Marelui lor Comandant Ferdinand I, îndemnând pe ascultători să zidească și să cimenteze, pe jertfa acestor nemuritori eroi, unirea sufletească a tuturor românilor.

Sedința intimă. La ora 12 a. m., a avut loc în biserică ședința intimă. Preotul D. D. Nicolescu, comunică ordinul prin care C. Sa este numit de Sfânta Mitropolie, Proistos și președinte al cercului pastoral Puchenii Moșneni, pe 1 Ianuarie c.

După ce este felicitat cu multă căldură de preoți și cântăreți, Sf. Sa le mulțumește pentru dragostea cu care e primit, făgăduind tot idealismul și toată puterea sa de muncă pusă în slujba bisericii și activității misionare ce trebuie dusă laolaltă.

Sedința publică. La orele 3 p. m., s'a ținut ședința publică la școala satului. Sala de clasă era arhiplină. Serbarea a fost dată de elevii claselor primare, conduși de Pr. I. C. Vasilescu, D-na Preot I. Vasilescu, D-l Stănescu, învățători din localitate.

D-l Inv. Herca, din satul Moara, comuna Puchenii Crainici, vorbește despre: „Iubirea creștină”. N'au lipsit nici poeziile recitate rar și frumos de micuții elevii ai școlii primare locale. Păr. Proistos D. D. Nicolescu, a vorbit cu mult elan sufletească, despre foloasele învățaturii de carte și apropierea sufletească a tuturor, alături de școala românească și Sf. Altar al Bisericii Ortodoxe de răsărit.

După corurile: Pre Tine te lăudăm, Haideți frați, Ardealul și altele, executate foarte frumos pe două voci, a cuvântat Cuviosul Ieromonah Justin Popa din satul Goga, combătând răutatea timpurilor și termină îndemnând pe credincioși la frățietate și armonie.

În partea II-a serbării, s'a jucat piesa de teatru: „Sgripturoaica”. Apoi D-l Gh. Popescu Învățător în Puchenii Moșneni și Președintele cercului cultural învățătoresc, închide ședința, aducând mulțumiri celor de față pentru că au luat parte în număr mare la biserică și la școală. D-l Perceptor St. Popescu, mulțumește pentru bunele sfaturi și îndrumări ce s'au dat cu această ocazie poporului.

S'au împărțit în mod gratuit cărți cu conținut moral-religios, cumpărate din fondul Comitetului Școlar din Pietroșani, în suma de 300 lei. De asemenea, D-l P. Ianculescu, din comuna Puchenii Crainici, donează bisericii din Pietroșani, două mii lei. La această serbare, fiind de față și D-l Ștefan Herjencescu, Librar din Ploiești, a promis că va donă școlii un stoc de cărți.

* * *

C. Preot Gh. Iliescu, parohul bisericii din com, Izvoarele-Prahova a distribuit într-o singură zi, în urma unei predici lămuritoare asupra comorilor neprețuite cuprinse în cuvântul dumnezeesc din Sfânta Scriptură, 100 exemplare—Noul Testament

în traducerea nouă a Părintelui Grigorie (Gala Galaction). Sf. Sa, punând în mâna creștinilor Sf. Scriptură, înțelege în același timp să se ostenească, în ceasuri speciale, să lămurească ceea ce trebuie să știe creștinii. Aceasta o face săptămânal în adunările foarte populate pe cari le ține cu creștinii.

* * *

Cu deosebit ceremonial, a ținut ședința sa din 15 Ianuarie 1928, Cercul Pastoral Fierbinți, în această zi, fiind sorocită și instalarea preotului Vasile Cărciumăreasa, ca paroh la parohia Micșuneștii Mari, unde Cercul Pastoral trebuia să țină ședința în ziua aceea.

Credincioșii din parohie și din parohiile vecine, simțind despre aceasta, încă de dimineață s'au pornit spre Biserică, așteptând, să vadă slujba deosebită a așezării noului preot. S'a săvârșit serviciul divin de toți preoții din Cerc, ținând predica zilei Păr. Președinte al Cercului Gh. Scărlătescu. În graiu popular și prin icoane trăite în viața poporului, Pr. Scărlătescu a înfățișat o bună predică, obținând admirabil succes în special, prin nenumăratele povestiri religioase, cu cari și-a încadrat vorbirea și prin cari a ținut într'un mănuchi atențiunea tuturor celor de față.

S'a făcut după aceea parastas pentru eroi și apoi Te-Deum pentru instalarea preotului nou. Păr Protopop T. Rădulescu a citit într-o atmosferă bine pregătită pentru ascultare, cartea de preoție dată de I. P. Sf. Patriarh cu ocaziunea instalării ce se face și după aceea înfățișează enoriașilor pe tânărul preot, cu recomandări de a-l aprecia așa cum și este — singurul mijlocitor între om și Dumnezeu, firul de comunicare între cer și pământ, fiindcă el aparține și pământului prin obârșia sa pământească și Cerului prin darurile cu care e împodobit. Se recomandă totodată și noului preot să-și încordeze bine puterile, ca să poată cârmui bine barca la care Domnul Hristos îl cheamă ca priceput vâslăș.

Răspunde vădit mișcat noul preot, dând asigurări că e pătruns de greutatea sarcinii ce i s'a încredințat și că se va strădui să corespundă încrederii cu care a fost trimis în această parohie de I. P. Sf. Patriarh. Cu impresiuni frumoase au plecat acasă în dimineața aceea, toți credincioșii parohiei Micșuneștii Mari și cei din împrejurimi, care au fost de față la această așezare de preot.

Ședința de după amiază, s'a desfășurat potrivit itinerariului, la școala din sat, în prezența d-lor învățători locali, cu intercalări între conferințele preoților, de cântece școlare, recitări etc., cari au contribuit laolaltă, să întărească proaspete orientări, pentru viața lipsită prea deseori de cârmă, a enoriașilor satelor noastre.

Activitatea misionară din Protopopiatul II Telemorman în luna Februarie.

1. CERCUL „SCRIOAȘTEA” — a ținut ședință la 12 Febr. în parohia Cucueți, împreună cu d-nii învățători ai cercului cultural respectiv.

Sf. Leturghie s'a oficiat în sobor fiind față toți d-nii învățători, autoritățile comunale și mult popor.

Predica s'a rostit de Păr. președinte N. Marinescu despre Evanghelia zilei, iar la sfârșitul sf. slujbe s'a făcut parastas pentru eroi.

De la biserică cu toții au mers la școală, în ședință intimă, la care a vorbit Păr. T. Marinescu despre secta baptistă.

După masă ambele cercuri pastoral și cultural au ținut ședință publică în localul școlii. Primul vorbitor a fost un d-n învățător, având ca subiect: «Cursurile complementare.» După aceea elevii au executat câteva coruri religioase și apoi s'a dat cuvântul Pr. Gheorghe Rizescu care a tratat subiectul: „Cum s'a produs mântuirea asupra omului.“

Ședința s'a încheiat de păr. președinte al cercului aducând mulțumiri publicului pentru dragostea cu care i-a întâmpinat. Pentru fondul cercului s'au colectat 164 lei.

2. CERCUL „MERIȘANI“ — a ținut ședință în ziua de 12 Febr. în parohia Drăcșanei. A fost prima ședință a cercului în care preoții în sobor, cu o deosebită pompă, au oficiat Sf. Slujbă în biserică cea nouă plină de credincioși. Răspunsurile sf. Leturghii au fost executate de corul școlii condus de harnicul director d-l Anton Popescu.

Predica s'a ținut de Pr. Preda Dobrescu cu explicarea Ev. zilei „Fiul risipitor“. A urmat parastas pentru eroi la care a vorbit Păr. președinte al Cercului.

Imediat după sf. Slujbă s'a ținut ședință intimă în casa parohului unde Păr. Gh. Ungurelu a făcut comentarii asupra Cap. IV 11-12 din Ep. către Efeseni, servindu-se de cartea lui M. A. Calnev.

După masă a avut loc ședință publică în localul școlii. Aci a vorbit pr. N. Constantinescu Ciurari despre «Hristos rege al familiei» și pr. M. Popescu-Zâmbreasca despre: «Boalele vitelor și remedii».

D-l director A. Popescu a executat cu elevii, coruri pe 4 voci și recitări de poezii făcând ca ședința Cercului să aibă un succes desăvârșit. Păr. președinte în cuvinte alese mulțumește celor prezenți, căruia îi răspunde d-l director A. Popescu.

Cu această ocaziune s'au distribuit în mod gratuit 100 broșuri din biblioteca „la și citește“ și din cea a Arhiepiscopiei Aradului.

Pentru fondul cercului s'au colectat 130 lei.

3. CERCUL «ROȘIORII DE VEDE» — a ținut ședință în parohia Plosca în ziua de 19 Febr..

Atât Sf. Leturghie cât și parastasul pentru eroi s'au oficiat în sobor de preoții Cercului.

Predica «Despre judecata viitoare» s'a rostit de Păr. Teodor Perețeanu din Roșiori, cu multă competență.

Ședința publică s'a ținut la școală, imediat după slujbă din biserică, poporul fiind mai din nainte pregătit pentru aceasta de parohul local. Ședința s'a deschis cu executarea imnului «Împărate Ceresc» de preoți și cântăreți.

Conferința s'a ținut de Pr. I. Popescu-Roșiori despre «Existența lui Dumnezeu» după care Păr. președinte aduce mulțumiri publicului auditor și parohului local pentru munca depusă în vederea scopului urmărit de Cerc de care sarcină C. Sa

a știut să se achite în totdeauna în mod conștient.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 200 lei.

4. CERCUL „STRÂMBENI“ — a ținut ședință la 26 Febr. în parohia Strâmbeni II.

Sf. Leturghie s'a oficiat în sobor de preoți în asistența unui numeros public, autorităților locale și d-nii învățători.

A predicat Păr. I. Mocanu despre Ev. zilei.

După masă s'a ținut ședință publică în localul școlii. Subiectul conferinței a fost pastorală I. P. Sfințitului Patriarh: „Despre sudalme“ citită de păr. V. Nănescu, iar al II-lea subiect gospodăresc despre: „Cultura cânepei și inului“ s'a dezvoltat de păr. Eftimie Popescu-Miroși.

Pentru fondul cercului s'au colectat 60 lei.

5. CERCUL «BÂRLA» a ținut ședință în ziua de 19 Febr. în parohia «Mozăceni».

Slujba în biserică s'a oficiat în sobor de preoți, iar răspunsurile s'au dat de corul cântăreților.

Predica s'a rostit de Păr. Nic. Popescu-T. Ur-lueni despre Ev. zilei «Judecata viitoare».

Între ora 11-12 a avut loc ședința intimă.

Dupa masă preoții și cântăreții au mers la școală unde se adunase poporul și toți elevii școlii sub conducerea d-lui învățător I. Ionescu, pentru ședința publică.

S'a cântat «Imnul Regal» după care Păr. Teodor Dumitrescu își dezvoltă subiectul „Explicarea Art. 4 din Simbolul Credinței.

D-l învățător I. Ionescu între timp execută cu elevii diferite coruri și recitări de poezii.

Conferința II-a cu subiectul despre „Furt“ s'a tratat de pr. I. Gh. Voinescu-Malu, după care doi elevi recitează dialogul «Țiganul și Vagmistrul» în legătură cu subiectul tratat.

Pentru fondul cercului s'au colectat 80 lei.

6. CERCUL „SF. IOAN CHRISOSTOM“ — a ținut ședință în ziua de 19 Februarie în parohia Ciolănești din Vale. La Serviciul divin a asistat mult public grație concursului dat de autoritățile comunale și d-nii învățători.

Predica s'a rostit de Păr. Gh. D. Popescu despre Ev. zilei.

După terminarea serviciului divin s'a oficiat parastasul pentru eroi, de față fiind toate văduvele de război din comună.

Înainte de mese preoții au trecut în ședința intimă la care a vorbit pr. Botez Ionescu făcând o expunere a vieții Sf. Ioan Evanghelistul.

Ședința publică s'a ținut la școală. A conferențiat păr. A. Călinescu despre «Taina căsătoriei» și Păr. Gh. D. Popescu despre principalele momente din serviciul divin public.

S'a observat lipsa de unitate în executarea cântărilor la strună din partea cântăreților. D-lui președinte A. Marinescu i se cere mai multă autoritate.

Pentru fondul cercului s'au colectat 70 lei.

REFERENT

MIȘCAREA IN CLER.

HIROTONII, TRANSFERĂRI, DECESE DE PREOȚI. — 1. Mihail S. Ionescu, licențiat în teo-

logie, hirotonit în ziua de 1 Februarie a. c., pe seama parohiei Sf. Treime-Găești jud. Dâmbovița circ. II.

2. Seminaristul Patrichi Leonida, hirotonit diacon în ziua de 10 Martie a. c. pe seama Mănăstirii Țigănești.

3. Seminaristul Stan E. Alexandru, a fost hirotonit preot pe seama parohiei Ulmeni jud. Ilfov, în ziua de 10 Martie a. c.

4. Seminaristul Gh. N. Ionescu, hirotonit la 28 Ianuarie pe seama parohiei Ulmi jud. Dâmbovița.

5. Pr. Ioan Diaconescu, de la parohia Diaconesti-Pucioasa jud. Dâmbovița, decedat la 1 Februarie 1928.

Numiri de cântăreți și paracliseri dela 1-15 Martie a. c.

1. Pe ziua de 15 Februarie cântărețul Ioan Popescu-Strejești de la bis. Precupeții-Noui din Capitală a fost avansat cântăreț I, în locul lui Const. Popescu, decedat la 4 Ianuarie a. c., iar în postul II a fost numit, pe aceeași dată, d-l Alexandru Lazăr, student în teologie.

2. Pe ziua de 1 Martie a. c., d-l Gh. Marinăscu se numește cântăreț II la parohia Sf. Gheorghe-Fracmazonă din Capitală, în locul lui Nic. Dragomir, demisionat pe aceeași dată.

3. D-l Gheorghe A. Gheorghe se numește paracliser la parohia „Mănăstirea Cotroceni” din Capitală, pe ziua de 1 Ian. a. c.

4. D-l Gheorghe S. Ionescu se numește cântăreț în parohia Pătroaia, Dâmbovița, pe data de 15 Martie a. c., în locul lui Ioan a Marin.

5. D-l Petre Popa se numește cântăreț în parohia Slăciile, Prahova pe ziua de 1 Martie a. c., în locul d-lui D. Obilescu.

6. D-l Nicolae G. Constantin se numește pe data de 1 Martie a. c., cântăreț II în parohia Vlad-Țepeș, Vlașca, în locul vacant.

7. D-l St. Georgescu se numește pe data de 1. III, 928 paracliser la parohia Dobroteasa din Capitală, în locul lui Gh. A. Figheroaiei.

8. D-l D. Gr. Moiescu se numește pe data de 1, III, 928 cântăreț II la bis. Dobroteasa din Capitală, în locul d-lui Toma Rusu.

9. D-l Al. Georgescu cânt. II, se avansează cânt. I, la bis. Manu Cavafu pe data de 1 Ian.

1928, în locul lui I. M. Diaconescu demisionat; iar în postul de cântăreț II, se numește pe aceeași dată Popa N. Tudor.

10. La bis. Amza din Capitală s'au făcut următoarele numiri, pe 1 Ianuarie a. c.: Nic. Grecu cântăreț II, Costea Constantinescu paracliser și Simion Mogoș cântăreț la filiala Sf. Ioan Moldoveni.

11. D-l Rotaru St. Gheorghe numit cântăreț în parohia Doicești, Dâmbovița, pe data de 15 Februarie a. c.

12. D-l Const. N. Popescu se numește cânt. pe data de 1 Feb. a. c. la parohia M-reă Cotroceni, în locul lui Nic. Lungu demisionat pe data de 1 Febr. a. c.

13. D-l Alexe I. Cernăzeanu se numește pe 1 Martie a. c. paracliser la bis. „Sf. Nicolae-Buzești” din Capitală în locul lui Dumitru C. Tănăsescu, demisionat pe aceeași dată.

14. Dumitru C. Nestor se numește pe 1 Aprilie a. c. cântăreț la parohia Bělitori, Teleorman, în locul lui Ion Neacșu, care se retrage.

15. Al. Dragomirescu se numește pe 1 Martie cântăreț în parohia Ludești, Dâmbovița, în locul lui D. Grigorescu.

16. Gh. Hariton se numește pe 1 Febr. dirijor la bis. Sf. Dumitru Vergu în locul lui D. Petrovan.

17. Gh. I. Dumitrescu se numește pe 1 Martie cântăreț în parohia Sepriețeni, Dâmbovița în locul vacant.

18. Gh. Oncioiu se numește pe 1 Febr. paracliser la „Sf. Haralambie” din Ploești, în locul femeiei Elena Undrescu.

19. Petre Dumitru se numește pe 1 Martie a. c. cântăreț la Preasna Veche, jud. Ilfov, în locul vacant.

20. Dumitrache I. Mitache se numește pe 1 Febr. a. c. cântăreț la parohia Oțetari, din Capitală, în locul lui D. Spineanu, demisionat.

21. Monahul Silvestru Busuioc se numește paracliser la Catedrala Sf. Patriarhii pe 1 Aprilie, în locul monahului Teoctist Călărășul, demisionat pe 1 Martie a. c.

22. Cântărețul Const. P. Chercu din Bila, Vlașca, a încetat din viață în ziua de 30 N-brie 1927.

23. Cântărețul Nicolae Dumitru din parohia Movilița, Ilfov, a încetat din viață în ziua de 1 Martie a. c.

C R O N I C A I N T E R N A

DIN ISPRĂVILE SECTANȚILOR.—Marin D. Popescu este predicatorul sectanților Studenți în Biblie din comuna Conțești și împrejurimi, Jud. Teleorman. S'a apucat să deschidă o prăvălie în Conțești și fiindcă n'a avut bani, s'a întovărășit cu locuitorul Stancu Cureau. Acesta a vândut pământul, grâul, porumbul și-a închiriat și locul și a pus toți banii în negustoria începută cu sectantul Marin D. Popescu. Astăzi sectantul tăgăduiește că ar fi primit vreun ban dela Stancu Cureau, dela care a luat 16.000 lei. Tot acest sectant a înșelat pe locuitorul Iordan Rotaru cu 18.000 lei. Mai

sunt și alții cari au căzut pradă lăcomiei de bani a acestui sectant. Locuitorii înșelați au înșirat toate isprăvile predicatorului Marin D. Popescu pe-o hârtie, în mai multe exemplare, și au răspândit-o în toate părțile prin împrejurimi, îndemnând lumea să se ferească de negustoriile sectanților.

Intr'adevăr, mulți creștini trebuie să se lovească întâiu cu capul de pragul de sus pentru a-l vedea pe cel de jos.

LEGEA CULTELOR.—A intrat în dezbaterile Senatului. Au vorbit până în prezent din partea

uniților Episcopul Alexandru Nicolescu, Episcopul Iuliu Hossu și Arhiepiscopul Cîzar, reprezentantul bisericii romano-catolice în Senat. Din partea bisericii noastre a vorbit P. S. Episcop Grigorie Comșa al Aradului, P. S. Episcop Nicolae Ivan al Clujului și P. S. Episcop Teculescu, care a declarat că Basarabia susține întru totul punctul de vedere apărut de Prelații ortodoxi. Orice încercare a uniților de a-și îmbrăca intențiunile — conștiințe sau inconștiințe — în cuvinte mieroase din care nu lipsește convenita doză de patriotism e zadarnică. Adevărul e simplu și nu poate fi înlocuit cu fraze sforăitoare sau pompoase. P. S. Episcop Grigorie Comșa a spulberat toată sofisticăria uniților, dovedind dreptatea cerută de Biserica ortodoxă și arătând grelele urmări ce-ar suferi neamul românesc din momentul în care s'ar legifera dezideratele bisericii unite. Tot asemenea, cuvântarea P. S. Episcop Nicolae Ivan a adus prețioasă lumină asupra chestiunii în discuțiune. Se așteaptă cu multă nerăbdare cuvântările ce vor avea să țină I. P. S. Mitropolitul Nicolae Bălan și P. S. Episcop Vartolomeiu. Creștinii bisericii ortodoxe așteaptă cu calm și încredere în izbânda, punctului de vedere reprezentat cu vrednicie și râvnă de P. P. S. S. Episcopi și Mitropoliți în fața reprezentanței neamului românesc.

„ASOCIAȚIA CREȘTINĂ ORTODOXĂ PATRIARHUL MIRON” și-a ținut în ziua de 11 Martie a. c., adunarea generală anuală, potrivit prevederilor statului. Adunarea generală s'a ținut sub președenția P. S. Vicar arhiepiscop Titu Târgovișteanu. La ordinea zilei au fost următoarele chestiuni: 1) Darea de seamă a Președintelui, 2) Raportul comisiei cenzorilor, 3) Aprobarea bilanțului și descărcarea consiliului de administrație de gestiunea sa, 4) Aprobarea bugetului pe anul 1928 și 5) Fixarea în linii generale a programului de

activitate al Asociației pe anul în curs și diferite comunicări cu privire la bunul mers al ei.

Desbaterile s'au scurs în prefectă liniște. Din bilanțul încheiat la 31 Decembrie 1927 reese că s'a încasat, la venituri, suma de 165 647,75 lei, ceea ce reprezintă măsura, în parte firește, a străduințelor depuse de consiliul administrativ care a pornit la lucru fără niciun ban. Adunarea generală a luat act cu vie bucurie de rezultatele dobândite până în prezent și și-a manifestat întreaga adevărată pentru planul de lucru schițat pentru viitor. P. S. Vicar Titu a închis ședința adunării generale scoțând la iveală semnele bune ale activității Asociației, cari sunt garanții suficiente pentru înfăptuirile puternice așteptate de Biserică din partea ei.

— In curând va apare revista *Logos*, redactată în limba franceză, cu colaboratori din partea tuturor bisericilor ortodoxe de răsărit și cu scopul de a deveni organul de legătură între bisericile ortodoxe. Apare trimestrial și într'un număr de circa 180 pagini.

Povara redacției și-a luat-o asupra-și D-l Victor N. Popescu, prefect de studii la internatul Teologic din București. Prin aceasta se înfăptuește unul din dezideratele formulate încă de câțiva ani de mai mulți reprezentanți ai bisericii ortodoxe române. Așteptăm aparițiunea cu firească nerăbdare și bucurie, întrucât inițiativa pornind din sânul Bisericii noastre dovedește încă odată rolul preponderent pe care are a-l exercita Biserica ortodoxă română în sânul ortodoxismului răsăritean.

— In protopopiatul circ. 1 București s'au făcut, în cursul anului 1927, următoarele treceri la ortodoxism din alte religii sau confesiuni creștine: 19 mozaici, 4 nebotezați din diferite motive, 5 protestanți, 9 greco-catolici și 16 romano-catolici, în total 53 persoane cari au trecut la biserica ortodoxă.

REFERENT.

C R O N I C A E X T E R N A

— 1. *Noua carte de rugăciuni în Anglia.* Se anunță din Londra că, adunarea episcopilor anglicani, după o lungă ședință, a slășit revizuirea ultimei a noui cărți de rugăciune care va fi prezentată ratificării Parlamentului probabil către sfârșitul lunii Mai.

— In vara trecută Comitetul american pentru drepturile religioase ale minorităților a trimis în România o deputațiune care să studieze la fața locului felul cum sunt tratate, din punct de vedere național și religios, minoritățile dela noi.

Deputațiunea a fost alcătuită din: Dr. Henry A. Atkinson, secretarul general al Comitetului american; Pr. catolic R. A. Mc. Gowan; Pastorul John Howland Lathrop; pastorul presbiterian Graham C. Hunter și pastorul J. Jézéquel din Paris.

Comitetul și-a însușit raportul delegațiunei și ca preliminar, publică în *Federal Council Bulletin* din Ianuarie 1928 o parte.

Raportul constată o îmbunătățire în ceea ce privește tratamentul ungarilor, însă între Cons-

tituțiunea României și aplicarea practică e mare deosebire. Opinia publică e antisemită. Dacă România persistă în ideea de românizare cu sila își îndepărtează cu desăvârșire încrederea streinătății care altfel i-ar rămâne prietenă. Să se lase complectă autonomie, cu depline drepturi în ce privește școlile confesionale. E o nenorocire constatarea, că studenții candidați la preoție ortodoxi iau parte la demonstrațiuni contra minorităților naționale și religioase și recomandă Bisericii ortodoxe să se *purifice* de tot antisemitismul și de toată ura împotriva popoarelor de altă rasă din România. Persecuția împotriva baptiștilor e reală și prejudiciază înalte interese ale Bisericii ortodoxe cum și prestigiul națiunei.

Deci Biserica noastră este prezentată în ipostasul de prigonitoare a celorlalte neamuri și religii. Biserica ortodoxă română, proverbială prin toleranța ei, dintr'o dată, după război, devine cea mai intolerantă! Cum vine asta? De sigur pe aces teren își dau întâlnire toate lucrăturile

de defăimare ale poporului român. Dacă din punct de vedere național s'or fi găsim unii care să nu admită cu ușurință defăimarea noastră, pe chestiune religioasă nu se va găsi nimeni care să protesteze. Biserica ortodoxă, dela patriarhul Fotie și până în ziua de azi, a fost atât de defăimată, în cât opinia publică mondială primește fără control orice aberațiune s'ar debita pe seama ei.

E o insultă pentru noi constatarea anchetelor americane, că adică am persecutată pe evrei și pe bapțiști. Biserica e cu desăvârșire streină de actele de violență comise de studenții teologi împotriva evreilor și le dezaprobă cu energie. A face însă o învinuire Bisericii noastre pentru actele comise de studenții teologi, însemnează că cei ce ne învinuesc nu știu că Biserica ortodoxă nu participă cu nimic la educarea și instruirea lor. Statul îl instruește, statul le dă educație. Școlile teologice ortodoxe sunt cu desăvârșire sub autoritatea statului și Biserica prin reprezentanții ei canonici n'are nici un drept în aceste școli. Paradoxal, dar așa e.

Cât privește pe bapțiști, o mică socoteală: Câți bapțiști români erau în România până la încheierea pacii? Nici unul. De unde au răsărit miile de români bapțiști din ziua de azi? Din pământ, nu. Din propaganda desfrânată făcută de concetațenii d-lui Atkinson și cu dolarii trimiși generos din patria domniei sale. Deci, dacă face cineva violență conștiințelor religioase în România, în orice caz nu Biserica ortodoxă e aceea, ci coreligionarii și protejații tuturor Comitetelor internaționale. În fața acțiunii de distrugere, pornită împotriva Bisericii noastre de bapțiști și de tot soiul de erezi protestante, cum? Bisericii ortodoxe i se tăgăduiește chiar dreptul de apărare?... Căci în definitiv Biserica ortodoxă luptând împotriva baptismului, nu face altceva, de cât să se apere la ea acasă. Mijloacele ei de luptă sunt cele mai pacifice din lume: cuvântul creștin. Nici violența, că nu-i în tradițiunea ei, nici banii, fiindcă e săracă lipită pământului, nu sunt mijloacele sale de propagandă și de rezistență.

E o insultă, domnilor anchetatori, când acuzați Sf. Biserica ortodoxă din România de intoleranță și prigonire, și protestăm împotriva Ipsei de sinceritate cu care ne tratați.

— Dar să se știe și aceia: pe pământurile acestea, noi și Biserica noastră trăim de 2000 de ani, indiferent de părerea bună, sau rea, a domnului Atkinson. Și cu voia lui Dumnezeu, vom trăi și mai departe, chiar dacă socotela Comitetelor americane ar fi alta.

Cât pentru excluderea dela conferințele *pancreștine* (mai exact *panprotestante*) cu care suntem amenințați într-una, cu cât veți pune-o în practică mai din vreme, cu atât veți servi—fără să vreți, bineînțeles—Sf. Biserica ortodoxă și apostolică din România.

CRONICAR.

— BISERICA BULGARĂ. — Organul Oficial al Sf-lui Sinod Bulgar, — „Tărcoven Vjestnic“ — dela 3 Martie a. c. este închinat aproape în întregime jubileului de 50 ani dela Independența Bulgariei.

Nu există pagină, care să nu amintească de mai multe ori numele „Țarului Liberător“—Țarul Rusiei Alexandru al II-lea, — care să nu exprime adâncă venerare celor 200 000 de soldați Ruși căzuți pe câmpiile Bulgariei.

Dorobanțul nostru însă e trecut sub tăcere. Și de ar fi numai tăcere, tot ar fi bine. Găsesc chiar pe prima pagină o *nedreptate*, ca să nu zic mai mult:

„Patrioții noștri (e vorba pe patrioții bulgari) înflăcărați au mers să-și verse sângele pentru libertatea Sârbilor, Grecilor, Românilor, cu speranța, că și aceștia mai pe urmă vor ajuta la liberarea Bulgariei. Dar și această speranță nu a fost îndreptățită“.

În dorința de a procura autorului o dovadă de „speranță neîndreptățită“ îl rog să se ostenească până la Grivița, să se scoboare în scripta Capelei noastre de aci și să stea de vorbă puțin cu osemintele Curcanilor noștri. Va primi un răspuns. Acela va fi adevărul. Nu vrem laudă. Preferim tăcerea. Respingem *nedreptatea*.

— În cele 11 eparhii bulgare, există: 2459 parohii, 2235 biserici, 486 paraclise și 86 mănăstiri dintre cari: 64 de călugări și 22 de maici.

— Învățământul teologic în Bulgaria se predă în următoarele școli:

1) Facultatea de teologie, înființată în anul 1923. Sunt admiși absolvenți de seminar, de gimnaziu și normaliști. Se cer patru ani de studiu. Funcționează într'un local propriu, mare și frumos, situat în centrul orașului. Nici-o altă facultate din Sofia nu dispune de un asemenea local. Există și locuințe pentru prof. și studenți.

2) *Două seminarii teologice*: unul în Sofia și altul în Filipopol. Cursul seminarial e de 6 clase. În prima clasă sunt admiși, nu absolvenții de școală primară ca la noi, ci acei cari au absolvit 3 clase progimnaziale. (Liceul se numește, aci gimnaziu).

3) *Două școli spirituale* (de preoți), un fel de seminar inferior. Se învață numai trei ani. Și aci se primesc numai absolvenții a 3 clase progimnaziale.

4. *O școală mondială*. După numele ei se poate înțelege destinația. Persoanele cari nu devin monahi, ajung cântăreți de strană dat fiind că în această școală — destul de elementară — se dă o atenție deosebită muzicii bisericești orientale și limbei slave vechi.

— Impresionează faptul, că Bulgarii manifestă, din ce în ce mai mult, un interes viu pentru cele bisericești. Nu mai departe decât chiar acum, în prima săptămână din post, la o singură biserică din Sofia, în interval de 3 zile, s'au prezentat la Sf-ta Cuminicătură aproximativ 10 000 de credincioși. Majoritatea o formează persoane din pătura cultă. Chiar președintele Sôbraniei, D-l Țancov, fost prim-ministru, s'a dus la capela Seminarului, a asistat la serviciul divin și a primit Sf-ta Cuminicătură. Sâmbăta, în prima săptămână din postul mare, din ordin superior, toți școlarii din cursul primar și secundar merg la biserica și primesc Sfânta Cuminicătură. O dispoziție ministerială care e respectată cu sfințenie, în fiecare an.

S.

CARTI, REVISTE

CULTUL SFINTILOR. — (Venerarea și invocarea lor) de Diacon Al. N. Constantinescu, profesor, în editura Bibliotecii Institutului biblic al Bisericii ortodoxe române No. 12.

Un tratat scurt — are numai 36 pagini, format mic — dar absolut complet. Se caracterizează prin pozițiunea ofensivă pe care stă autorul față de sectanți tăgăduitori ai cultului sfinților. Doctrina bisericii ortodoxe n'are nevoie să fie apărată, ci e destul să fie expusă clar și complet pentru a se impune, prin puterea adevărului pe care-l cuprinde ca și prin înălțimea harică izvorâtă în chip firesc din ea. Aceasta o face părintele Diacon Al. N. Constantinescu în această lucrare și izbutește întru totul. Pentru lămurirea integrală a temei luate, pune la contribuție atât temele scripturistice, destul de bogate, cât și argumentarea rațională pe care o sprijină, nu pe datele simplei logici omenești, ci pe temelia spiritului creștin care răsare din slova Sfintei Scripturi.

Indemnăm pe toți c. preoți să binevoiască a și-o procură și a o folosi în luptele ce au de dus cu sectanții. Se cere la Institutul Biblic, Biserica Antim, București.

CE TREBUIE SĂ ȘTIE MIRII, de Arhim. Policarp P. Morușca, stareț, Biblioteca Gânduri creștinești, No. 3, Editura Sf. Monastiri Bodrog, Tiparul Tipografiei Diecezane, Arad, 1927, Format mic, 96 pagini, preț 10 lei.

La noi nu există o pregătire specială a tinerilor ce voesc să se căsătorească. Și desigur că aceasta constituie o lipsă ce în chip firesc, se resimte prin urmările pe cari le are. Căci știm bine că o viață, în care preponderează elementul spiritual, o viață întemeiată pe înțelegerea și primirea adevărilor veșnice se scurge pe un făgaș fără surprize și e bogată în rezultate trainice și îmbucurătoare. Educațiunea creștină e singurul mijloc prin care se poate da individului

aceste arme prețioase. Pentru orice vârstă ea posedă răspunsurile definitive de care are cineva nevoie în viață.

P. C. Arhim. Policarp P. Morușca adună în această broșură acele gânduri creștinești de cari nu trebuie să fie lipsiți tinerii în momentul când pășesc la primirea tainei cununiei, prin care se intră într-o viață cu totul nouă. Deci își are un loc foarte larg astăzi, când socotim că a venit timpul ca problema educațiunii creștine, pentru toate vârstele, să devină o realitate vie pentru oricine.

Cetită și răspândită în cercuri cât mai largi, cartea aceasta poate aduce mult folos.

CUVINTE SUFLETEȘTI, credința și munca înalță și sfințesc pe om de Ec. G. Georgescu-Silvestru, preot și profesor, București, Tipografia Corpului de jandarmi, 1928, No. 2, format mic, 24 pagini. Se oferă gratuit la cerere.

CUVÂNT BUN, revista „Asociației creștine ortodoxe Patriarhul Miron“, Anul I, No. 1, abonamentul 60 lei anual, se cere la C. Protos. Teofil Ionescu, Sfânta Patriarhie, București.

„Asociația creștină ortodoxă Patriarhul Miron“ își întărește din ce în ce cetatea duhovnicească pe care a izbutit să și-o înalțe în timpul celor doi ani din urmă de lucru perseverent și bine precizat. În toamna trecută și-a căpătat filnță legală pe baza unui statut, de care se conduce acum în lucrul său creștinesc; acum câteva luni a lansat un număr oarecare de liste de subscripție cu scopul de a-și ridica un local propriu pentru adunările săptămânale și instalarea serviciului de organizare a propagandei creștinești; cu luna Martie a. c. „Asociația“ a izbutit să-și creeze și un organ lunar de comunicare a gândurilor creștinești și legătură sufletească cu suatele de membrii pe cari îi are. Acest organ este „Cuvânt bun“, cărula îi dorim spor la lucru și viață lungă.

DARURI, MULȚUMIRI ȘI FAPTE CREȘTINEȘTI

D-l Vasile Dumitrescu din comuna Popești-Prahova, a donat bisericii parohiale locale un steag în valoare de 3000 lei, pentru care i-se aduc mulțumiri călduroase.

—o—

P. C. Arhim. Iustin Șarbănescu a dăruit bisericii din sfânta Mănăstire Nămăești-Muscel o cruce de argint cu picior, în valoare de 2000 lei, pentru care i-se aduce mulțumiri meritate.

—o—

Următorii preoți au donat pentru construirea satorinului sumele arătate în dreptul fiecăruia și anume:
1. preotul D. Atanasiu, Azuga lei 1000; 2. preotul I. Celăreanu, Cotoiu lei 500; 3. ieromonah. G. Panțu: Trăisteni lei 500; Total lei 2000.

Să aduc meritate mulțumiri d-nei Ana Anastasescu, pentru un disc, o stelută și o copie de argint marcat, aurite, în valoare de 6400 lei, ce a donat bisericii parohiale din Filipești de târg, jud. Prahova.

—o—

Comitetul Parohial al Parohiei *Petrăchioia* din comuna Creța Leșile jud. Ilfov aduce cele mai călduroase mulțumiri d-lor Anton Melic, Victoria Hill. și Sița Pr. Willy Apostolescu pentru că au îmbrăcat cu câte 2 rânduri de haine pe cei 5 orfani ai locuitorului Pandele Ivan, a căror mamă a murit de o moarte năprasnică în vârsta de 26 ani. Pentru care fapte rugăm pe bunul Dumnezeu să-i numere între aleșii săi.

De altminteri d-l Anton Melic a bine voit a mai dona

Sf. Biserici din Satul Surlari din comuna Creța Leși jud. Ilfov, un rând de străni de salcâm în valoare de 30000 lei, un policandru de alamă cu 16 brațe și a donat și suma de 10000 lei tot pentru această biserică care se găsește în reparație.

—o—

Prin aceasta vă aducem la cunoștință că subsemnatul am colectat de prin parohie suma de lei 2342 bani ce i-am dat ca ajutor locnitorului *Nicolae Păcioianu* din comuna *Ciumești-Muscel*, ca să cumpere un bou.

2. Am mai colectat tot din parohie suma de lei 1020 și am ajutat să cumpăr lemne școalei primare din această comună Jupânești atunci când aproape încetase cursurile din această cauză.

Preotul NICOLAE I. DIACONUL
comuna Jupânești, Muscel

—o—

Donațiuni făcute următoarelor biserici prin Ieromonahul Zosima Corja :

Biserica Sf. Stelian, Chitorani: S'a reparat Biserica cu Hramul Sf. Stelian din parohia Chitoran lei 94.655; D-na Maria Negulescu, dela Brașov, a donat un chivot, pocrovețe și epatrabil lei 5500; D-na Glodeanu, din localitate, a donat un acoperământ pe Sf. Masă lei 1000; D-ra Alexandrescu, Ploești, a donat un acoperământ pe Sf. Masă de mătase lei 1000; D-l Căpitan Morcovescu, Ploești, a donat 4 candelă bune lei 5000; Pltea Negulescu, Ploești, a donat Sf. vase cu pocrovețe lei 3000; Gheorghe Stanciu a donat una candelă lei 500; Filip Cojocaru, a donat una candelă lei 500; Dumitru Marinescu, a donat un așternut frumos pe jos lei 500; Maria Alecu a donat un așternut frumos pe jos lei 600; Anica Corcotoia a donat un așternut frumos pe jos lei 500; Petria și Maria Stanciu, a donat perdele la econostas lei 700; Maria Stanciu a donat 4 șervete de mătase 500; Elena Marinescu a donat 6 metri mușama pentru masă lei 700; Alexandru Răduțu a donat pentru cumpărarea unui clopot lei 3000.

S'a mai strâns numerar pentru cumpărarea unui clopot lei 11.720.

Biserica Filiala Sf. Nicolae Dosuri, Parohia Chitorani. — D-l Titii Paraschivescu a donat una Evanghelie lei 4600; D-l Maior Zaharescu, Cavala, a donat una evanghelie lei 5000; Maria Prizderca și Maria Constantin a donat 3 candelă și 4 perdele lei 2500; Maria Negulescu a donat una perdea la ușile împărătești și pocrovețe lei 2500

Parohia Valea Poți comuna Valea Călugărească, Biserica Parohială. — D-l Costică Cheritoiu a donat ușile împărătești de stejar lei 8000; Gheorghe Constantin a donat lei 5000; Vasileia Constantin a donat un sfeșnic lei 1000;

Biserica Filială Valea Săracă. — S'a reparat Biserica Filială cu lei 51.909; D-l Teanu, București a donat un rând vesminte lei 18000 D-l Petria Bădulescu, Ploești, a donat chivot pentru Sf. Darni lei 3000; Anastasia Dimitriu a donat un sfeșnic lei 800.

PAROHII VACANTE

Conform hotărârii consiliului eparhial (Secția bisericească) din 7 Martie a. c., se publică concurs, în termen de 30 zile de la această publicație, pentru ocuparea postului de *preot ajutător* dela biserica *Sfinți* din Capitală, pendinte de parohia Oțetari.

Postul este vacant pe ziua de 1 Maiu a. c. Biserica Sfinți fiind deocamdată în reparație și închisă, titularul va fi delegat ca preot ajutător în cartierul funcționarilor Fabricii de tutun „Belvedere” și C. F. R.

Acest cartier acum delimitat, are 541 familii (circa 2000 suflete).

Preotul numit va primi salariu dela stat conform titlului; pe lângă aceasta va mai avea venituri dela epitrabil circa 5000 lei lunar.

Neavând biserică va stăruia să facă, cu ajutorul funcționarilor fabricii, pe locul indicat anume. Casă parohială nu există.

*

De asemenea pentru ocuparea postului de preot ajutător de la biserica *Sf. Dumitru* (Str. Carol) pendinte de parohia Zlătari, se publică concurs, în termen de 30 zile dela apariția acestei publicații.

Titularul acestei biserici, care acum fiind în reparație este închisă, va fi detașat ca preot ajutător în parohia Sf. Elefterie din Capitală.

Parohia are 375 familii (1211 suflete) Biserica în bună stare, mai având încă un preot. Casă parohială nu are deocamdată; parohia însă având mai multe imobile, i se va da pe viitor și casă preotului.

Primește salariu dela stat, conform titlului de licențiat sau doctor în teologie.

Actele cerute de regulament se trimit oficiului protopopesc al circ. III-a Capitală.

Cons. rel. PR. EUGEN BARBULESCU

Se publică concurs pentru ocuparea parohiei Bilciurești, Dâmbovița (Prot. III Ghergan) nou înființată, pe ziua de 1 Aprilie 1928.

Parohia are 236 de familii, cu o biserică în bună stare. Are casă parohială și 17 pogoane de pământ arabil; iar preotul primește salariul potrivit gradului de studiu și un venit al epitrahilului în suma de lei 3000-4000 anual.

Cererile însoțite de actele și memoriile necesare se vor înainta acestei protoierii.

Termenul de ocupare este de 30 zile dela publicare în «Apostolul».

Protopop ALEX. POPESCU